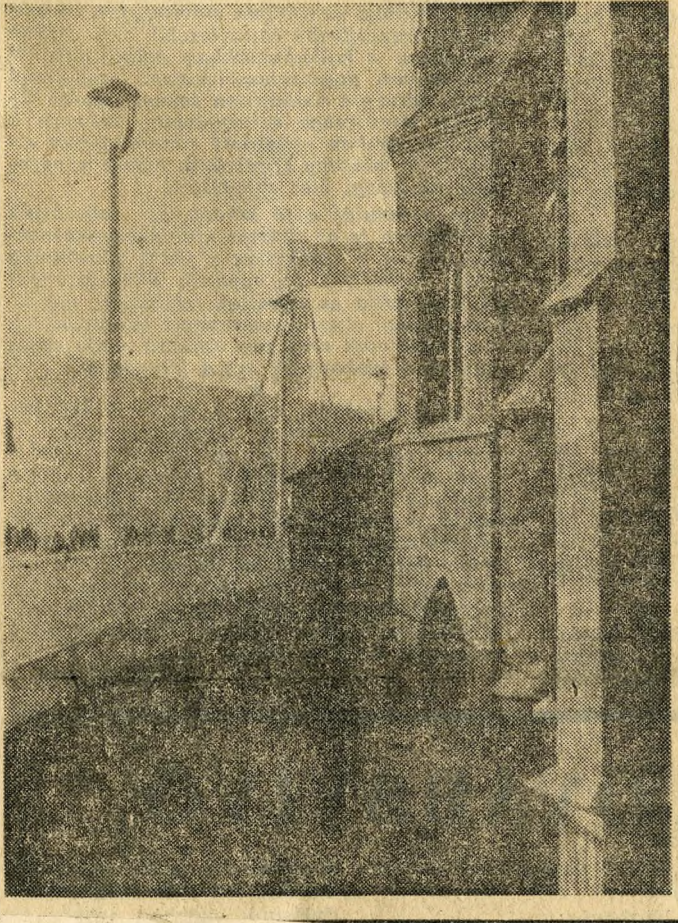

244

Mérnökeink építették

Nem nehéz magam elé képzelniem kedves hallgatóink — ti. egyetemi hallgatóink — kissé kaján mosolyát, mikor ez oldalra pillantanak. Nekem beszélnek a Hídról — mondja magában, de azért nekilát az olvasáshoz, az ifjúság örök felfedezési vágyától űzve. Hogy mit akar benne felfedezni? Csak azt, hogy a már eddig megjelent tucatnyi hidas cikk közül melyikre hasonlít legjobban. Mert már egy hete járunk át rajta, ki gyalog, ki villamoson, az előkelőbbek autóbusszon, és minden újság bemutatta már olvasóinak — az újságíró szemével. Azt hiszem, sehol nincsen tehát méltóbb helye, mint itt, hogy bemutassuk — a hidat építő mérnök szemével. A Hídon nem egy mérnök dolgozott, de

Budaestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Benedek György*

Cím: *Mérnökeink építették.*

Forrás: *"Év" Mérnök*

(Hely) *1964. máj. 30.* (Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

OSZTALYOZÁS

Tárgy: *624.2*

Hely: *Szabad. Budapest*

Idő: *"1964"*

Személy

Helyszám

Bud

ha valaki azt mondta: „A mérnök úr” — akkor mindenki tudta, hogy kiről van szó. Vogt Károly építésvezetőről.

— A szerkezeti részek felépítéséhez 1962 augusztusában kezdtek hozzá. Én 1963-ban kerültem az Erzsébetre. Előtte a dunántúli szerelések főépítésvezetője voltam, de nagy örömmel fogadtam az itteni, „csak” építésvezetői beosztást.

— Mi a véleménye a Hídról?

— Én csak szubjektív véleményt tudok mondani, és ha erre kíváncsiak, hát jó; szerelmes vagyok az Erzsébet-hídba. Engem nem zavar a „belógó” belvárosi templom, úgy szeretem az egészet, ahogy van. De

nemcsak szerelmes vagyok belé, büszke is vagyok rá, és rajta keresztül az egész magyar iparra,

amelynek e híd építése — egy igen magasra tolt mércéje, fokmérője volt.

— És mit mutat ez a fokmérő?

— A mérések és a próbák a vártnál is jobb eredményeket mutatnak.

— Astoria, 1963?

— Az építése nem mihozánk tartozott, de egy dolog biztos, itt olyan dolog nem fordulhat elő. Sőt, reméljük, hogy az egész mérnöktársadalom fog revansot venni itt a hídon. A híd építéséhez fűződő ezernyi érdekesség, emlék között említi meg, hogy itt elevenítették fel azt a régi ünnepi ceremóniát, mikor a híd összeér, boroshordót gurítanak át rajta. Ugy tudjuk, hogy 1756-ban Erdélyben, az Aranyosi-híd építésénél volt e hagyomány bölcsője.

— Mi volt a külföld, az erre járó külföldiek véleménye?

— Az általános csodálkozáson és elragadtatáson túl a csehek árajánlatot kértek a Ganz-MÁVAG-tól a pozsonyi Duna-híd építésére.

A háromhónapos gyakorlatot itt eltöltött mérnökhallgatókról kértem ezután.

— Hogyan voltunk velük megelégedve? Ha azt mondom, remekül viselkedtek, még nem mondtam semmit. Mert ők itt nem „gyakorlatoztak”, hanem

produktívan részt vettek az építésben.

Speciális méréseket, beméréseket végeztek és olyan feladatokat oldottak meg, amelyeket — őszintén meg kell mondanom — az ő vagy má-

sok segítsége nélkül nem tudtuk volna megoldani.

Beszélgetésünk alatt az építésvezető mellett most mosolyogva ül, de a hídon mellette vitatkozott, ha kellett, veszekedett is egy mai, karcsú, csinos mérnökasszony, Hozsáng Gézáné. 1960-ban végezte az egyetemet és „kisebb hidak” után két évig a DCM vasszerkezeteinek szerelése következett, majd újabb apróbb hidak után került ide, a hajrá idejére.

Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy jól tudok találgatni, hiszen — híven egy jó újságíróhoz —, még olyat is ki tudok találni, ami meg nem történt. Ha nem állna mögöttem másfél éves filozófiatanulás, mindjárt eltaláltam volna, hogy ő a földre szállt angyal, de ha már le kell tennünk erről az illúzióról, hát maradjunk abban, hogy legyen tanárnő, vagy kedves, szelíd doktornő.

De nem! Ő mérnök! Nem tervező, hanem kivitelező, és nem „szelíd” műszerészek között, légkondicionált szerelőcsarnokban, hanem fenn a szelles hídon, néha káromkodó, sok viharban edzett hidászok között. Mérnök a szó szoros értelmében. Egyszer magyaráz, máskor veszekszik a csoportvezetőkkel, közben egymás után szívja és dobja el a cigarettákat, majd este már a túlórák idején, bátorítja a híd alatt dolgozó, fáradt építőket. Ahol nincs más út, prémiumot ígér.

A nyáron én is a hídon dolgoztam. Egyszer, fáradtságra hivatkozva, nem akartam szombaton túlórázni. — Nézen rám — felelte akkor —, mit gondolsz, én nem vagyok már fáradt? — Mit tehettem,

el kellett magam szégyellenem.

Az egyetemről, a tanulásról szinte azonos a véleményünk; nagyon nagy szükség van arra, amit itt tanultak, és csak azt tudják üzeni: ha nehéz is néha az analízisgyakorlat — megéri.

Az avatás előtt a híd építői a Parlamentben fogadáson vettek részt, kormánykitüntéseket vettek át. Vogt Károly építésvezető a Munka Érdemrend ezüst fokozatát kapta.

Az öreg alma mater fiatal diákjai büszkén néznek rájuk.

Szendefy György